

ze dne 3. února 1921, čís. 253 sb. z. a n. nemůže se stěžovatelka dovolávat, ježto nebyl zmíněný spor dne 4. února 1920 již projednáván u některého soudu v obvodu sborového soudu v Ratiboři — jak čl. 1 § 1 této úmluvy vyžaduje — nýbrž byl, jak nesporno, teprve v roce 1922 u zemského soudu v Ratiboři zahájen a rozsudek až dne 22. března 1923 vyneseno, tedy v době, kdy již v tomto území vykonávala státní svrchovanost a soudní pravomoc republika Československá. Na základě cizozemského rozsudku může však býti na území Československé republiky vedena exekuce jen tehdy a do té míry, pokud je zaručena vzájemnost státními smlouvami aneb vládními vyhláškami (uveřejněnými ve sb. z. a n.). V tomto směru přichází tu v úvahu smlouva mezi Československou republikou a říší Německou o ochraně právní a o právní pomoci ve věcech občanských ze dne 20. ledna 1922, vyhlášená ve sbírce zákonů a nařízení dne 25. června 1924, čís. 130 a vládní vyhláška ze dne 25. června 1924, čís. 131, již se uvádí ve známost rozsah vzájemnosti, zaručené předpisy německého civilního soudního řádu o exekuci na základě cizozemských exekučních titulů. Podle §u 328 čís. 1 německého civilního řádu soudního, doslovně v citované vládní vyhlášce uvedeného, nelze uznati rozsudek cizozemského soudu, když soudy státu, jemuž náleží cizozemský soud, podle německých zákonů nejsou příslušny. Jest tedy této zásady použiti i na sporný případ. Byl-li však, jak shora doličeno, o sporné věci podle právních norem Československé republiky oprávněn rozhodnouti jen příslušný soud tohoto státu, nemá rozsudek zemského soudu v Ratiboři ze dne 22. března 1923 pro území Československého státu právní závaznosti, a nelze na jeho základě vzhledem k ustanovení §u 79 ex. ř., dále ku smlouvě čís. 130/1924, vládní vyhlášce čís. 131/1924, vymezující rozsah zaručené vzájemnosti a v ní citovanému ustanovení §u 328 čís. 1 německého civilního soudního řádu žádanou exekuci povolit.

Čís. 5222.

Předpis §u 55, druhá věta j. n. předpokládá, že jde o pohledávku spočívající na témtže skutkovém a právním důvodu. Obchodní spojení není, kromě případu čl. 291 obch. zák., zvláštním ústavem právním, nýbrž jenom poměrem, podle něhož strany vcházejí mezi sebou navzájem v určitá právní jednání. Spojení žalob ku společnému projednání nemá vlivu na příslušnost.

(Rozh. ze dne 19. srpna 1925, R I 641 25.)

Žaloby, zadané na okresním soudě týmž žalobcem proti témuž žalovanému o 4.000 Kč a 2.340 Kč, byly sdruženy k společnému projednávání. Námitce věcné nepřislušnosti soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti. Důvody: Ani z přednesu stran ani ze skutkového zjištění procesního soudu neplyne důvodně, že zažalované pohledávky jsou jen částí jednotné celkové pohledávky, neb že žalobce domáhá se přebytku vzájemných pohledávek. Nejde totiž o ustanovení §u 55 druho-

a třetí věta j. n., žalobní pohledávky jsou nároky, příslušejícími před okresní soud, a námitka předmětné nepřislušnosti není oprávněna.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D u v o d y:

Stěžovatel poukazuje k tomu, že namítal proti oběma žalobám, že jsou obě zažalované částky částkami z obchodního spojení, že ze svědecké výpovědi Anny H-ové vychází na jevo, že obě strany byly od 1. března 1919 až do roku 1922 v obchodním spojení, že žalobce poslal žalovanému vyúčtování z tohoto obchodního spojení, že žalovaný přijal toto vyúčtování s podotknutím, že dluh zaplatí, a že v tomto vyúčtování byly zahrnuty také obě zažalované položky. Dále poukazuje k tomu, že svědek Jindřich W. prohlásil, že se strany v letech 1919—1920 častěji scházely, že se tedy domníval, že jsou v obchodním spojení. Z toho stěžovatel odvozuje, že obě zažalované pohledávky jsou z obchodního spojení pro žalobce vybývající pohledávka celková, byť i pohledávky ty vzešly z rozličných důvodů právních. Leč těmito vývody nebylo vyvráceno správné věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení. Předpis Šu 55 druhá věta j. n. předpokládá, že jde o pohledávku, spočívající na témže skutkovém a právním důvodu. Že o takovou pohledávku nejde, připouští stěžovatel sám, uznáváje, že pohledávky ty vzešly z rozličných důvodů právních. O jaké obchodní spojení šlo mezi stranami, označil nejvýstižněji svědek Jindřich W., na kterého se stěžovatel odvolává, a jenž prohlásil, že se strany v letech 1919—1920 častěji scházely, že se tedy domníval, že jsou v obchodním spojení. Obchodní spojení není, kromě případu čl. 291 obch. zák., zvláštním ústavem právním, nýbrž jenom poměrem, podle něhož strany vcházejí mezi sebou navzájem v určitá právní jednání, a jedině tato právní jednání jsou právním důvodem pro jejich z toho vzešlá práva a závazky. Bylo-li zjištěno, že jde mezi stranami o šest skutkově i právně samostatných, na sobě nezávislých jednání právních a z nich vzešlých šest samostatných pohledávek, z nichž prvá zažalována byla samostatnou žalobou a ostatních pět zažalováno bylo rovněž samostatnou žalobou, pak nepochybil rekursní soud, uznáv, že ani jedna z těchto pohledávek není jenom částí celkové pohledávky, že žalující strana byla oprávněna každou z nich zažalovati zvlášť, že mohla tak učiniti jedině u okresního soudu bydliště žalovaného, poněvadž podle jejich výše byl pro žalobu příslušným jedině okresní soud. Sčítati lze pohledávky ty jenom potud, pokud byly uplatňovány jednou žalobou. Spojení obcu žalob ku jednotnému projednání (§ 187 c. ř. s.) nemá vlivu na příslušnost (§ 29 j. n.).

Čís. 5223.

Právo postupitele na sudiště podle Šu 87 a) j. n. přechází postupem pohledávky na postupníka.

(Rozh. ze dne 19. srpna 1925, R I 650/25.)